

Arrest

nr. 116 112 van 19 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. KLINGELEERS die loco advocaat L. LIEBENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanvraag ongelooftwaardig is.

1.2.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielaanvraag duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

1.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd omdat hij tal van vage, tegenstrijdige en inconsistente verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van reeds eerder ongelooftwaardig bevonden verklaringen en het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

Zo kan het argument dat verzoeker op het moment van het invullen van de vragenlijst ongehuwd was en de rubrieken 15 en 16 a in de vragenlijst niet toelaten te antwoorden of aan te duiden dan men gehuwd was geweest of uit het echt gescheiden was, niet weerhouden worden. In vraag 16 b van de vragenlijst wordt immers duidelijk gevraagd naar de partner of vorige partner en naar de identiteitsgegevens van de persoon met wie verzoeker de langste relatie heeft gehad (zie verklaring DVZ, p.5, vraag 16b). Verzoeker heeft bij zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken dus wel degelijk de mogelijkheid gehad aan te duiden of hij eerder een partner of verloofde heeft gehad, doch heeft hier geen enkele melding gemaakt van D. als zijn voormalige partner. De bewering dat deze rubriek zou worden overgeslagen wanneer men in rubriek 15 te kennen geeft “ongehuwd”, vindt geen steun in het administratief dossier. Uit de vragenlijst blijkt immers dat verzoeker wel degelijk de vraag werd gesteld of hij een partner heeft gehad, doch heeft hierop ontkennend geantwoord. Verzoekers verweer dat het bij het “Dublininterview” niet de bedoeling is de situatie van verzoeker te beoordelen als zou zijn asielaanvraag ten gronde behandeld worden, biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing met inachtnaam van alle elementen van het administratief dossier en wat verzoeker het “Dublininterview” noemt, maakt integraal deel uit van het asielaanvraag dossier. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag, doch blijft hier echter in gebreke.

In de mate verzoeker beweert dat er sprake zou zijn geweest van een communicatieprobleem met de tolk, wijst de Raad er op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Dat verzoeker een dergelijk probleem aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig.

Verder beperkt verzoeker zich louter tot het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de motieven van de bestreden beslissing ontkrachten. Het volharden in één versie van de feiten heft immers de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden niet op. Ook verzoekers verweer dat hem op de DVZ gevraagd werd niet te uitvoerig te zijn, biedt geen verschoning voor niet vermelden van de veroordeling en van de problemen die zijn familie omwille van zijn relatie met D. zou hebben gekend. Immers, zoals reeds hoger werd aangehaald rust op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Uit verzoekers verklaringen bij de DVZ blijkt enkel dat de familie van D. bij zijn familie langs geweest is op zoek naar hem met de bedoeling hem te doden. Nergens blijkt echter uit zijn initiële verklaringen dat zijn familie nadien nog meerdere malen ernstig belaagd werd door

de familie van D., zoals het gooien met stenen naar hun huis en het in brand steken van hun auto, bommen in de buurt van hun woning en uiteindelijk hun woning zelf.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien er een daadwerkelijk onderzoek gevoerd werd naar de echtheid ervan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Gelet op het voorgaande en op de vaststelling dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in Italië en Denemarken gedurende zijn verblijf aldaar (in Denemarken heeft verzoeker ongeveer anderhalf jaar illegaal verbleven en gewerkt), kan er geen geloof meer worden gehecht aan zijn asielaanvraag. Zijn verweer dat hij steeds heeft gehoopt te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, neemt de Raad niet aan. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De laattijdige asielaanvraag van verzoeker is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging.

De opmerking als zou de ambtenaar bevooroordeeld geweest zijn, is niet ernstig te noemen. Het feit dat de bestreden beslissing in verzoekers nadeel speelt, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal of van de DVZ heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest. Door zich verder louter af te vragen of het gehoorverslag wel een getrouwe weergave zijn van zijn verklaringen, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekers opmerkingen dienaangaande zijn dan ook geenszins ernstig te noemen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2.3. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.3. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2013, stelt verzoekende partij dat zij geen opmerkingen heeft en verduidelijkt zij dat zij het goed had in haar land van herkomst tot de problemen begonnen en zij thans ook vreest voor vervolging omdat zij hier asiel heeft aangevraagd.

Verzoekende partij haar stelling voor vervolging te vrezen omwille van het feit dat zij hier in België asiel heeft aangevraagd, is niets meer dan een blote bewering die niet door enig objectief gegeven wordt onderbouwd. Ze toont hiermee niet aan, noch maakt ze aannemelijk dat zij om die reden in haar land van herkomst een risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen, welke *in casu* ontbreken. Verzoekende partij haar louter hypothetisch betoog kan onmogelijk een bewijs vormen van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij formuleert (voor het overige) geen opmerkingen aangaande de in de beschikking van 8 november 2013 opgenomen grond. Zij gaat hier geheel niet op, waardoor dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS